

[Nina Andersen.]

skabslovgivning har saaledes ikke blot en juridisk, men ogsaa en social Side. Der er her i Dag Tale om Lovforslag, som har med den juridiske Side at gøre, men det er nødvendigt ogsaa at berøre den sociale Side af Sagen. Det er nødvendigt, fordi Forudsætningen for, at min Gruppe er indforstået med den Form, som nærværende Lovforslag har faaet, er, at ogsaa den sociale Side af Sagen løses, og at den løses grundigt og snart. Det er noget, Justitsministeren ogsaa stærkt har fremhævet og bl. a. har understreget ved at udsætte Ikrafttrædelsesdatoen til 1. April 1938. Der maa derfor herfra i Dag afgives et Løfte til Kvinderne. Der maa gives et Direktiv til Befolkningss Kommissionen, som beskæftiger sig med Forhold, der vedrører den sociale Side af dette Spørgsmaal, og som for øvrigt allerede har drøftet Forholdsregler, som gaar i den ønskede Retning, og endelig maa der udøves et Pres over for den offentlige Mening i Retning af at skabe en sundere Indstilling over for Konstellationen: Moder og Barn, den ugifte saavel som den gifte Moder.

Det er jo ikke Kvindernes manglende Lyst til at faa Børn eller deres Forhippethed efter at prøve en Svangerskabsafbrydelse, som foraarsager det meget store Antal af disse. Der angives jo aarlige Tal, svingende fra 1 000—2 000 til 6 000 Aborter. Om det er det ene eller det andet Tal, er principielt lige forfærdende, det er kun Graden af Forfærdelse, som kan være forskellig. Nej, disse Svangerskabsafbrydelser skyldes — med Undtagelser, som ikke fortjener, at man beskæftiger sig med dem — økonomiske eller sociale Grunde. Den Kommission, som har afgivet Betænkning vedrørende Svangerskabsspørgsmaalet, angiver som Aarsag til Svangerskabsafbrydelser: Truende Arbejdsløshed, Børneflokkens Størrelse er en saadan, at yderligere Tilvækst vil virke ødelæggende paa Familiens Økonomi, Frygten for at miste en god og betryggende Stilling eller Frygten for at miste Udsigterne til Forfremmelse eller Avancement. Det er de økonomiske Motiver.

Men der er ogsaa andre, som særlig gælder for de ugifte Kvinder: Angsten for Forældrenes Vrede og Sorg, Ringeagt og Haan fra Omgivelserne. Disse Aarsager maa kunne fjernes. Der maa i dette Land skabes en saadan Svangerskabs- og Fødsels-hjælp, at en vordende Moder aldrig behøver økonomisk at frygte for en forestaaende Fødsel, og saaledes at hun ved, hvor hun skal henvende sig for at faa den Hjælp, som er nødvendig. Vi maa have udbygget

Børneforsorgen saadan, at f. Eks. Arbejdsløsheden rammer Barnet mindst muligt. Den erhvervsarbejdende Moder maa have Mulighed for at kunne anbringe sine Børn, de store saavel som de smaa, under betryggende Forhold, medens hun udfører det Arbejde, som skaffer Brød og Husly til hende selv og Børnene. Der maa skabes den Opfattelse i dette Land, at vi alle sammen, hvad enten vi har Børn eller ikke, skal være med til at betale de Omkostninger, der er ved Slægtens Fornyelse. Gode Forhold, gode Vækstbetingelser for Børnene og Tryghed for Mødrene er saa vigtige for Slægtens Fortsættelse, at det maa være muligt at skabe Ørenlyd for, at de virkelig bringes til Stede. Saa maa man sørge for, at Kendskab til antikonceptionelle Midler paa betryggende Maade bringes ud til de brede Befolkningkredse, saaledes at uønskede Svangerskaber forhindres. Og endelig, som jeg allerede har sagt, maa Folke mentaliteten forandres. Den almindelige Opfattelse maa blive den, at enhver Arbejdsgiver, som afskediger en Kvinde, fordi hun gifter sig, saaledes at der altsaa er Mulighed for, at hun faar Børn, eller fordi hun skal være Moder, stemples som samfundsfjendsk. En vordende Moder skal kunne vide, hun har Sikkerhed for, at hun kan vende tilbage til sit Arbejde igen efter at have sat den nye Verdensborger ind i vort Samfund, og alle Befolkningsslag maa bringes til at betragte en Kvinde, der skal være Moder, ligegyldigt om hun er gift eller ugift, med Respekt; hun bærer det nye Liv til Verden, hun knytter Traaden mellem Fortid og Fremtid, og derfor fortjener hun ikke alene vor Respekt, men ogsaa vor Ærbødighed.

Opstillingen af et saadant positivt Program og Kravet om dets snarlige Gennemførelse er den naturlige Konsekvens af, at det foreslaas at opretholde, at Svangerskabsafbrydelse, bortset fra nærmere betegnede Tilfælde, som jeg om et Øjeblik skal omtale, er strafbar. Men naar dette opretholdes, til Trods for at det med Rette er fremhævet, at Straf ikke virker afskrækkende, er Aarsagen dels den, at en Frigivelse vil kunne opfattes som en Legalisering, og Samfundet kan ikke udsætte sig for, at den Opfattelse er almindelig at det legaliserer en Handling, som indebærer de Farer for Kvindernes Helbred og de Komplikationer, som allerede er omtalt. Desuden har man jo Eksempler paa, at Straffrihed for Svangerskabsafbrydelse kan virke som et Incitament til at foretage den. Et Eksempel i saa Henseende frembyder Rusland, idet det af den